

Anton Krumpár

Aj napriek tomu, že Nitrianska Blatnica patrí medzi najstaršie obce na strednom Ponitří, o športovom živote možno hovoriť až v polovici 20. storočia. Všetko sa začalo i v obci pod Marhátom, ako takmer všade na Slovensku, futbalom. Bol to (a aj je) najrozšírenejší šport na dedinách i v mestách. V publikáciách o futbale sa vraví, že podobná loptová hra bola známa aj v starom Egypte, v Rímskej ríši a v Grécku. Podstatné pre nás však je, že čaro futbalovej hry zasiahlo aj našu obec.

Je zrejme, že rozpad Rakúsko - Uhorska a vznik Československej republiky po I. svetovej vojne dali impulz k plnšiemu kultúrno-spoločenskému životu.

Pravdepodobne prvá fotografia futbalového mužstva z rokov 1935-1940

Dresy : červeno - biele , ŠK Slávia Šarfa

horný rad : tretí zľava - Michal Hollan, štvrtý zľava - Michal Klčo,

siedmy zľava - Jozef Švorc, posledný - Jozef Kováč,

v strede : Ludovít Hollan,

dolný rad : brankár - Vojtech Hlavačka, vedľa - Jozef Kucharovič. Obr. 1

Skončilo sa s násilnou maďarizáciou, čo prinieslo aj oživenie športového diania v obci. Pravda, išlo iba o neorganizované a doslova živelné športovanie. Pamätníci spomínajú, že v Nitrianskej Blatnici sa už v dvadsiatych rokoch 20. storočia objavili prví nadšenci lyžovania na amatérsky zhotovených lyžiach, keď využívali dobré podmienky pre tento šport na svahoch nad obcou. V škole sa objavili prvé lopty, tzv. handráky, a na rôznych priestranstvách pri pasení husí, kôz a kráv deti získavali prvé základy futbalu. A predsa už možno hovoriť o športovaní mládeže a získavaní vzťahu k pohybu pre radosť.

Ak máme hovoriť o organizovanom športe, konkrétne o futbale, prešlo v Nitrianskej Blatnici veľa rokov, kým sa v obci objavila ozajstná kožená futbalová lopta a skutočné futbalové ihrisko. Pamätníkov čias, keď sa začalo naozaj hrať, keď sa ozval prvý hvizd rozhodcovskej pišťalky a keď sa na trávniku objavili proti sebe dve jedenástky mladých mužov so snahou dopraviť to kožené čudo do súperovej brány, takých pamätníkov možno pár aj nájdete, ale pamäť je poznačená rokmi. Ale predsa sa podarilo nájsť občanov v našej obci, ktorí si čosi zapamätali z tých prvých krôčikov futbalu u nás.

Z Krakovian (neďaleko Piešťan) sa do našej obce prisťahoval na rozhraní tridsiatych rokov minulého storočia roľník Gašpar Klčo. Okrem dcér mal aj piatich synov - Františka, Jozefa, Antona, Michala a Jána. Okrem Jána, ktorý bol najmladší, tí štyria boli už mládenci. Z nich však predovšetkým Michal bol doslova fanatikom pre futbal. On sa stal hnacím motorom rozkvetu futbalu u nás.

Ihriska síce nebolo, ale myšlienka, nadšenie a chuť nechýbali. Obecné zastupiteľstvo spolu s urbaniátom dali súhlas zriadiť ihrisko v časti „Za borinou“. Bola to plocha na okraji lesa, zarastená kríkmi, ojedinelými borovicami, kde občania chodili pásť kravy. Dnes

by takáto ponuka vzbudila úsmev. Klčovári, ako ich v obci volali, sa pustili spolu s ďalšími nadšencami do úpravy terénu. Koňské poťahy a desiatky pracovitých rúk odstraňovali kriky, pne a upravovali terén.

Zakladateľ, hráč, funkcionár

Michal Klčo (1917 - 1991), ktorý patril medzi významné osobnosti blatnického futbalu. Ako mladý človek prišiel spoločne s bratmi a rodičmi do našej obce z Krakovian pri Piešťanoch a začal so zakladaním futbalovej jedenástky. Bolo to v čase, keď končila svetová hospodárska kríza tridsiatych rokov minulého storočia.

Miško Klčo sa stal neúnávnym organizátorom futbalového života v našej obci ako nielen zakladateľ, ale aj hráč a funkcionár. V jeho malej holičskej prevádzke v budove hostinca na mieste, kde je dnes parčík na námestí, sa odohrával klubový život vtedajšej ŠK Slávia Šarfia. Bol aj pri výstavbe ihriska na Okopávke (teraz Mexiko) ako hráč i funkcionár a nechýbal na žiadnom zápase na ihrisku v parku. Patril do triumvirátu Klčo, Bolla, Toman, ktorí dali všetko rozvoju futbalu u nás. Aj po odsťahovaní z našej obce sa živo zaujímal o dianie vo futbale u nás. Nezabúdame!

Vzniklo tak prvé futbalové ihrisko v našej obci. Z hľadiska dnešných podmienok mu len ťažko možno priznať názov futbalové ihrisko. Malo síce dve brány, ale terén bol nerovný, sem-tam sa na lúke - pasienku vyskytli aj väčšie nerovnosti, pozemok bol svahovitý. Ale futbal sa hral, aj keď to bol iba akýsi odvar dnešného futbalu. A zväčša sa hralo iba medzi sebou, teda bez súperov zvonka. Chýbali kompletne dresy, kopačky a lopta bola iba jedna.

Vo väčších obciach, a najmä v mestách Piešťany a Topoľčany, sa už hrával futbal na normálnych ihriskách. Ak chceli šarfickí futbalisti hrať futbal aj so súpermi z okolitých obcí, bolo treba čosi urobiť s nevyhovujúcou hracou plochou. A po rôznych rokovaniach dalo obecné zastupiteľstvo súhlas zriadiť ihrisko na lúke, ktorá sa dodnes nazýva Zlomkrk.

Pri budovaní prvých ihrísk Za borinou a na Zlomkrku sa tvoril nadšený športový kolektív. Okrem bratov Klčovcov to boli Jozef Hlavačka, Jozef Švorc, Jozef Pecháč, Štefan Švarc, Ján Belka a iní, ale i z obce Vozokany Michal a Ľudovít Hollánovci, Michal Hargaš, Tibor Rubik a ďalší. Pravda, v tomto nadšení futbalistom pomáhali desiatky občanov, najmä však mladých ľudí.

Hoci ihrisko malo to hlavné - dve normálne brány, približné rozmery, predsa len bol terén z hľadiska dnešných parametrov neregulárny. Z jednej strany ihrisko hraničilo s niekoľkometrovým jarkom, ktorý bol

zarastený kríkmi i menšími stromami. Ak sa tam po zakopnutí dostala lopta, trvalo niekoľko minút, kým ju chlapi priniesli. Úsmevné, ale zároveň obdivuhodné, pretože zápasy sa predsa hrávali. Pravda, len priateľské s okolitými dedinami, ale navštevované viac ako bohato. O tom, že najmä v malých obciach na okolí bol futbal iba v plienkach (a predsa sa hralo), v našej obci už bola jeho úroveň vyššia, čo potvrdzujú fakty, že Behynce dostali 17 gólov, Tekoľďany 23 atď.

Futbal sa hral však aj naďalej iba sporadicky. Kopačky malo iba pár tých, ktorí si ich mohli dovoliť kúpiť, ostatní hrali v bagančiach. Dresy ušili zručné dievčatá zadarmo. Boli to pláténé košele bielo-červené podľa vtedy populárnej Slávie Praha. Trenirky boli rôznej farby - kto aké mal, štucne nahradili podkolenky, chrániče tvrdší papier zo škatúl od topánok.

Vždy, keď sa hralo Za borinou či na Zlomkrku, nechýbala veľká divácka kulisa. Nedeľné popoludnia, keď sa ešte nedeľa naozaj svätila, prišlo za futbalom, veru dosť ďaleko od obce, dvesto - tristo divákov.

Už sme spomenuli, že šarfickí futbalisti mali bielo-červené dresy (košele), teda vyznávali vtedajšiu popularitu „zošívanej“ pražskej Slávie. A tak vznikol názov klubu - Športový klub (ŠK) Slávia Šarfia.

Otvárací futbalový zápas na novom ihrisku Za borinou na lúčke zvanej Zlomkrk sa odohral v júni 1935. Proti sebe nastúpili mužstvá PFK Piešťany a ŠK Slávia Šarfia. Zvítazili lepšie pripravení hostia 1:2, hoci dobrú technickú pripravenosť preukázali obe mužstvá.

Kolektív nášho mužstva nastúpil v tejto zostave:

brankár: Tibor Rubik, Vozokany
ľavý bek: Jozef Švorc, Nitrianska Blatnica
pravý bek: Michal Hargaš, Vozokany
ľavý half: Jozef Miko, Vozokany
pravý half: Anton Mandúch, Nitrianska Blatnica
centerhalf: Štefan Švarc, Nitrianska Blatnica
ľavá spojka: Ľudovít Hollán, Vozokany
pravá spojka: Michal Hollán, Vozokany
center: Michal Klčo
ľavé krídlo: Jozef Pecháč, Nitrianska Blatnica
pravé krídlo: Jozef Hlavačka, Nitrianska Blatnica
striedali: Štefan Mrázik, Ján Pecháč, Jozef Klčo

Futbal na Zlomkrku zakotvil na niekoľko rokov do šarfickej športovej verejnosti. Žilo ním nielen tých asi dvadsať hráčov, ale celá obec. Na zápasy do Šarfie chodili aj milovníci futbalu z Vozokán, takže v nohách mali po ceste pešo 10 - 12 kilometrov. V tých rokoch bol pre občanov futbalový zápas jedinou spoločenskou udalosťou, okrem tanečných zábav.

ŠK Slávia Šarfia hrávala priateľské zápasy s futbalistami z obcí Radošina, V. Ripňany, Horné Obdokovce, Bojná, Urmince, Nemčice, ale aj mestskými klubmi PFK Piešťany, AC Nitra a iné. To svedčí, že sa u nás futbal hral na dobrej úrovni. Chýlilo sa k 2. svetovej vojne, čo poznačilo futbal v obci v prvej polovici štyridsiatych rokov 20. storočia.

Máj 1945 znamenal nielen ukončenie vojnového požiaru na našom kontinente, ale zároveň postupný návrat do mierového života, aj oživenie činnosti futbalového klubu.

Po voľbách do obecného zastupiteľstva v roku 1946 sa stal predstaviteľom obce roľník Ján Krajčík. Futbalisti v ňom našli nielen svojho priaznivca a podporovateľa, ale bol to on, čo sa pričínal, aby národný výbor odsúhlasil pre futbalistov obecný pozemok v miestnej časti Okopávka.

Ihrisko bolo na pomerne zamokrenom pozemku a aj tu sa vykonalo veľa práce na úprave terénu. Vybudovali sa kanály, aby sa rýchlejšie odvieďla najmä dažďová voda z ihriska. Po vykonaných úpravách malo toto ihrisko solidnú úroveň, aj keď bolo hlinité a trávnik pojmom neznámym.

Káder mužstva bol vtedy pomerne dobrý, hoci tréningy, aké poznáme dnes, neboli. Väčšina futbalistov pracovala mimo obce a zišli sa zvyčajne až v sobotu, aby si „zakopali“, a v nedeľu pred zápasom.

Organizátor, manažér, sponzor

Po skončení 2. svetovej vojny sa obnovili aj snahy o opätovné začlenenie futbalu do spoločenského života. Po získaní pozemku a zriadení ihriska na Okopávke (terajšie Mexiko) sa do futbalu, najmä do jeho organizovania a manažovania zapojil aj Michal Toman st. (1913 – 1963). Spoločne s Michalom Klčom a Jozefom Bollom bol dušou futbalového diania v povojnovom období a v päťdesiatych rokoch minulého storočia. Naviac neraz siahol do vrecka, keď bolo treba liečiť finančnú krízu klubu.

Obr. 3 Ako lesník býval počas vojny v hájovni pri kostolíku sv. Juraja, ale potom sa nastáhoval späť do rodnej obce. Otvoril si malý hostinec, kde sa sústredila celá futbalovo - klubová činnosť. Tu sa hráči obliekali, tu mali sklad výstroja a na dvore pri studni pozápasovú „umyváreň“. Miško Toman bol v spomínanom období sceľovacím článkom klubu a funkcionársky činný až do svojej tragickej smrti.

Dnes už nebohý Michal Toman sponzoroval klub i finančne a materiálne (kúpou kopačiek, dresov, lôpt), lebo ho zároveň zvolili za predsedu klubu. Aj keď futbal sám nikdy nehral, dal šarfickému futbalu ten skutočný punc vyššej hodnoty. Veď pod jeho vedením sa ŠK Slávia tak zveľadil, že mal niekoľko súprav výstroja a mužstvo prihlásili do vtedajšej oblastnej súťaže, ktorá zahrňovala kluby z okresov Nitra a Trnava. Táto súťaž bola skutočne náročná. Na financie aj na hráčsku kvalitu.

Hráčsky kolektív tvorili v týchto rokoch Michal Klčo, bratia Štefan a Ľudovít Horvátovci, Ľudovít Fiantok, Pavol Chromý, Jozef Herák, Jozef Funta,

Michal Oravec, Jozef Babíc, Alojz Seleš, Ján Kolká, Ján Gulik, Rudolf Jančovič, Rudolf Machovič st., Anton Krajčík, Ľudovít Križák, Ján Ficeľ, Jozef Adamovič, Anton Kolník, Jozef Kolník, Karol Kazík, Štefan Švarc, Aladár Summer, Ferdinand Bednárík, Milan Chromý st., ale aj výborní „cudzinci“ Galbavý (Moravany), Zuzič (Banka) a Anton Petlák (Moravany). Títo hrávali u nás iba za cestovné a večeru!

V obci vtedy pôsobil ako kňaz Ján Laktiš, veľký priaznivec športu. Okrem lyžovania a atletiky miloval i futbal. Bolo skutočne atrakciou, keď prišiel v týždni na ihrisko a „zatrénoval“ si s našimi chlapcami. Doma sa hrať neodvážil (kvôli niektorým konzervatívnym farníkom), ale neraz si vonku s našimi zahrál. Hodno spomenúť, že Ján Laktiš bol aj majstrom Slovenska v cezpoľnom behu a behu na lyžiach na 50 km ako senior.

Konfiškácia veľkostatku baróna Leonhardiho a vznik roľníckeho družstva v roku 1949 vytvorili podmienky, aby vedenie futbalového klubu začalo robiť kroky na získanie pozemku v miestnom parku. Ústretovosť vtedajšieho predsedu národného výboru i predsedu JRD v jednej osobe Jozefa Čierneho a pomoc miestneho občana Štefana Rybníkára, ktorý vtedy pracoval na okrese, priniesli výsledok. Predseda futbalového klubu Michal Toman st. mohol na schôdzi oznámiť, že klubu bol pridelený pozemok na zriadenie ihriska v parku. Bolo treba aspoň provizórne zo severnej strany ihriska premiestniť stovky kubíkov zeminu na južnú časť. Ihrisko dostalo svoju tvár, takže postavenie bránok bolo už hračkou.

Presunom ihriska do parku sa začal futbal hrať pravidelne v majstrovských súťažiach okresu Topoľčany. Treba priznať, že futbal bol odrazom toho obdobia, keď sa spoločnosť vymaňovala postupne z následkov vojnových rokov. Hráči zväčša pracovali na „týždňovky“, v sobotu večer prichádzali domov a o tréningoch mohli iba snívať.

V roku 1950 sa konali v obci krajské dožinkové slávnosti ako prejav uznania práci roľníckeho družstva. V rámci dožiniek sa uskutočnil na ihrisku pria-

Mladé mužstvo z roku 1957

Horný rad zľava : Jozef Bolla, Emil Jančovič, Jozef Vatrt, Ján Selecký, Milan Chromý st. Karol Hlohovský, Ladislav Kollár, Michal Klčo

Dolný rad zľava : Anton Grznár, Ján Kolník, Ivan Krajčík, Ján Ficeľ. Obr. 4

teľský zápas medzi, v tom čase výborným, celkom Topoľčian (účastníkom celoštátnej II. ligy) a pražským majstrovským celkom „rudej“ Sparty Praha. Topoľčany vyhrali 3:1 a „pokrstili“ tak obojstranne kvalitným futbalom naše nové ihrisko. Blatnické mužstvo malo od roku 1950 ako-tak stabilizovaný káder. Začalo sa postupne s tréningami, čo sa odrazilo na kvalitnejšej hre. Do mužstva prišli študenti a chlapi, ktorí boli doma denne, ako napr. skvelí futbalisti Ján Kolník, Viliam Kolka, Anton Oravec, Ivan Chromý a iní, neskôr Vladimír Oravec, Anton Mandúch, Viliam Michalík.

V päťdesiatych rokoch 20. storočia a predovšetkým v ich druhej polovici predstavovali káder mužstva títo hráči: Anton Bačkády, Ján Ficiel, Anton Grznár, Jozef Hedera, Ľudovít Fiantok, Karol Hlohovský, Ľudovít Horvát, Ivan Chromý, Milan Chromý ml., Milan Chromý st., Emil Jančovič, Richard Kašný, Michal Klčo, Ladislav Kollár, Viliam Kolka, Ján Kolník, Ivan Krajčík, Ľudovít Križák, Anton Mandúch, Karol Marton, Viliam Michalík, Anton Oravec, Vladimír Oravec, Ján Selecký, František Stanček, Jozef Šomodi, Jozef Vatr, Ondrej Žikavský. S týmto kádrom sme sa prebojovali do okresného preboru (terajšie majstrovstvá okresu) a v ročníku 1957/58 sme skončili na 6. mieste.

V ďalšom ročníku po jesennom kole sme boli na 9. mieste (8 bodov), lebo náš celok stále zápasil s nedostatkom hráčov a vypadli sme do nižšej súťaže. Boli zápasy, keď za naše mužstvo hralo až sedem vojakov z Topoľčian. Trvalo však roky, kým sme sa dostali vyššie.

V ročníku 1960/61 sa podarilo postúpiť do II. triedy (vtedy najvyššia okresná súťaž, ktorá vznikla zlúčením okresov Topoľčany, Bánovce n/Bebravou a Partizánske). Celok hral v II. triede iba jednu sezónu a zostúpil do III. triedy. Po obsadení 14. miesta sme sa ocitli v najnižšej súťaži. Hneď nato naše mužstvo obsadilo 1. miesto a vrátilo sa späť. Nakrátko. Opäť vypadlo a potom už hralo až do ročníka 1972/73 vo

Stojaci zľava : Vladimír Oravec, Milan Chromý st., Anton Oravec, Ivan Chromý, Emil Jančovič, Jozef Bolla
Kľačiaci zľava : Anton Grznár, Ján Kolník, Anton Mandúch, Viliam Michalík, Milan Chromý ml., Ján Selecký. Obr. 5

IV. triede, teda v najnižšej súťaži. Rok 1969 zostal navždy v pamäti futbalových priaznivcov, pretože sme dokázali osviežiť futbalové dianie o dve zaujímavé podujatia. Na jurajské hody v apríli 1969 sme na našom ihrisku privítali hokejistov Slovana Bratislava, ktorí v priateľskom futbalovom stretnutí vyhrali nad nami 4:3 pred 1200 divákmi! Ďalší zápas sme hrali v auguste 1969 s majstrovským Spartakom Trnava a prehrali sme 9:1.

Nitrianska Blatnica - hokejisti Slovan Bratislava - 3:4. Obr. 6

Nitrianska Blatnica - Spartak TAZ - 1:9. Obr. 7

Sezóna 1972/73 patrila v histórii nášho klubu k tým vydarenejším a skutočne sme zaslúžene postúpili do III. triedy. S jediným zakopnutím v ročníku 1977/78, keď sme sa na jeden rok ocitli opäť vo IV. triede, sme III. triedu hrali až do ročníka 1982/83. A vtedy sme z 1. miesta postúpili do II. triedy.

Dvadsať rokov trvalo, kým sa naše futbalové mužstvo prebojovalo do II. triedy. V tomto období tvorili káder mužstva s priemerným vekom 24 rokov títo hráči: Miroslav Sečkář, Jaroslav Pavlovič, Miloš Krajčík, František Pocsik, Bohuš Bačkády, Jozef Kolka, Miloš Ryšavý, Ján Grznár, Michal Grznár, Peter Michalík, Zdeno Michalík, Vladimír Stanček, Dušan Stanček, Milan Stanček, Ľubomír Kúdela, Ivan Rybanský, Dušan Hubinský, František Babulic, Ľuboš Žikavský a Vojtech Funta. Na dobrých výsledkoch mal okrem hráčov zásluhu novozvolený výbor TJ, ktorý pod vedením predsedu Jozefa Hudečka st. pripravil pre celý futbalový oddiel zodpovedajúce materiálne a organizačné podmienky. Vedúcim „A“ mužstva bol Jozef Kolník a hrajúcimi trénermi Ľubomír Kúdela a Vladimír Stanček.

Postup znamenal však skutočný výkonnostný prelom, pretože až na malé zaváhanie v ročníku 1989/90 (na jeden rok sme z II. triedy vypadli) sme hrali v II. triede plných 13 rokov. V prvej polovici deväťdesiatych

Horný rad zľava : Lubomír Kúdela, Jozef Kolka, Zdeno Michalík, Dušan Hubinský, Ivan Rybanský, Dušan Stanček, Miloš Krajčík, František Babulic, Milan Stanček
Dolný rad zľava : Luboš Žikavský, Peter Michalík, Bohuš Bačkády, Jaroslav Pavlovič, František Pocsik, Miroslav Sečkar, Michal Grznár
(na fotografii chýbajú Ján Grznár a Vojtech Funta). Obr. 8

rokov boli v mužstve títo hráči: Ing. Daniel Rusko, Bohuš Bačkády, Luboš Žikavský, Vladimír Karaba, Jaroslav Žikavský, Luboš Rusko, Róbert Banák, Pavol Stanček, Zdeno Michalík, Jozef Karaba, Roman Kvašňovský, Ivan Rybanský, Peter Líška, Luboš Bisťák, Juraj Hubinský, Dušan Bartošek, Karol Bartošek, Stanislav Hollan st., Anton Pavlovič, Roman Korchan, Jozef Funta, Luboš Krajčík, Rudolf Krajčík, Peter Grznár, Ján Bolla, František Pocsik, Dušan Hubinský.

Nezabudnuteľný Jožino

Obr. 9

Skutočne ako zlatá nit' sa tiahne celým šarфикo - blatnickým futbalom osobnosť nezabudnuteľného Jožka Bollu (1915 - 1994). Je známe, že v časech, keď klub mal iba 1 - 2 lopty a na nové kopačky nebolo, Jožko zašival rozpáranú loptu, lepil „dušu“, keď bola prepichnutá, opravoval chlapcom kopačky i ostatný výstroj, neraz v časovej tiesni i v nedeľu predpoludním.

Ako vidieť, káder mužstva bol široký a dalo sa stavať i na kvalite. Aj keď postupne niektorí hráči odchádzali, prísľubom pre budúcnosť boli najmä mladé talenty, ktoré sa pod vedením trénerov vypracovali. Aj keď sa nám podarilo postúpiť z 3. miesta konečnej tabuľky ročníka 1996/97 do majstrovstiev okresu a tak trochu sa k tomu pridala i reorganizácia okresných súťaží, konečný výsledok dobrej hry bolo zaradenie nášho celku do majstrovstiev okresu.

Hneď v ďalšom ročníku (i nasledujúcich) sa ukázalo, že majstrovstvá okresu boli nad naše vtedajšie možnosti. Chýbal nám dostatočne široký káder talentovaných hráčov, keď niekoľkí jednotlivci sa síce vymykali z priemeru, ale mužstvo ako celok nestačilo na zohraté a ostrieľané mužstvá majstrovstiev okresu. V nasledujúcich troch ročníkoch sme sa pohybovali nad pásmom zostupu, aby sme sa nakoniec ocitli po sezóne 2000/01 opäť v II. triede. Zostup do II. triedy sa ukázal ako nešťastná zhoda okolností. Veď sme zostúpili z 12. miesta predovšetkým preto, že nastali posuny medzi vypadajúcimi z krajskej súťaže (mužstvá z nášho okresu). A práve vtedy sa začal formovať jeden z najlepších kolektívov nášho OFK. Nebola teda náhoda, že mužstvo v nasledujúcej sezóne postúpilo ihneď z 1. miesta späť do majstrovstiev okresu. Prvenstvo získalo s náskokom sedem bodov.

Predsedom klubu bol vtedy Vladimír Stanček st., tajomníkom Jozef Líška a mužstvo viedol tréner Ing. Rudolf Jančovič.

V lete roku 2005 sa konali oslavy 70. výročia vzniku futbalu v obci. Bola vydaná publikácia, ktorá podrobne mapuje históriu futbalu od jeho začiatkov až po súčasnosť. A súčasnosť je aj napriek problémom pre rozvoj futbalu v obci priaznivá.

Mužstvo dospelých hrá v najvyššej okresnej súťaži - v majstrovstvách okresu, hoci zápasí s nedostatkom hráčov. Mnohí sú zamestnaní mimo obce, a tak chýbajú pravidelné tréningy, čo sa prejavuje nepriaznivo na výkonoch na ihrisku. Mužstvo B hrá pod hlavičkou OFK N. B. Vozokany na ihrisku Vozokan a je doplnené hráčmi tejto obce. Je zaradené v II. triede, ale v tomto ročníku bude mať problémy udržať sa v tejto súťaži. Veľkou nádejou je žiacke družstvo, ktoré patrí v okresnej súťaži k dobrému priemeru.

Všetky problémy, ktoré majú štyri futbalové celky našej obce, sú aj pochopiteľné. Je iná doba a možnosti mladých ľudí využiť voľný čas sú oproti minulosti neporovnateľné. Mládež sa venuje aj florbalu, nohejbalu a po vybudovaní nového športového areálu i tenisu.

Popri týchto športoch siahajú do minulosti i začiatky kolkárskeho športu. Prvú kolkáraň otvoril krátko po skončení 2. svetovej vojny v záhrade pri svojom hostinci Michal Toman st.. Kolky si získali obľubu najmä preto, že sa im mohla venovať stredná i staršia generácia blatnických mužov. O niekoľko rokov vybudovalo ďalšiu kolkáraň pri vstupe do parku pri gaštanovej aleji miestne JRD ako súčasť družstevnej vinárne, ktorá bola v tzv. malom kaštieli. Obe kolkárne po rokoch zanikli, ale kolkárski nadšenci zostali, aj keď už vlastne nová generácia. A ona dala podnet vedeniu obce vybudovať v parku vedľa futbalového ihriska novú, modernú krytú kolkáraň

so spoločenskými miestnosťami. Má také parametre, že sa v nej môžu konať aj súťažné stretnutia. Bol tu aj pokus zapojiť sa do kolkárskych súťaží, ale stroskotal nielen pre nedostatok financií, ale aj hráčov, takže teraz sa kolky hrajú iba rekreačne.

Kolkáreň. Obr. 10

Prínosom pre rozvoj podmienok na športovanie bolo vybudovanie telocvične pri základnej škole. Tu sa konajú najmä v zimnom období rôzne turnaje v halovom futbale a vo florbale, ale telocvična je využívaná i na prípravu futbalových celkov na majstrovské súťaže.

Osobitnú zmienku si zaslúži vybudovanie šatní, sociálnych zariadení a klubovní. V rokoch 2000 - 2001 o tom rozhodlo obecné zastupiteľstvo na čele s vtedajším starostom a bývalým skvelým futbalistom Jozefom Líškom. Odsúhlasilo túto výstavbu vedľa spomínanej kolkárne, takže dnes majú športovci skutočne dobré podmienky neporovnateľné s minulosťou.

Za všetkým, čo sa na úseku športu v obci udialo a čo sa dnes deje, sú vždy ľudia - nadšenci, ktorí odovzdávajú verejnej činnosti poriadny kus práce navyše. Neraz na úkor rodiny a najmä osobného voľna. Niektorí už nie sú medzi nami, iní tvoria tzv. realizačný kolektív v súčasnosti. Sú to predovšetkým: Jozef Bolla, Anton Frnčík, Anton Grznár, Peter Grznár, Vojtech Hlavačka, Karol Hlohovský, Jozef Hudeček st., Jozef Hudeček ml., Milan Chromý st., Milan Chromý ml., Jozef Líška, Emil Jančovič, Ing. Rudolf Jančovič, Viliam Jančovič, Michal Klčo, Ing. Bohuš Kolník, Jozef Kolník, Anton Krajčík, Rudolf Krajčík, Ľubomír Kúdela, Viliam Ocet, Michal Oravec, Vít Rybánsky, Ing. Daniel Rusko, Juraj Slávik, Jozef Soblahovský, Dušan Stanček st., Pavol Stanček, Vladimír Stanček st., Karol Summer, Andrej Toman, Ondrej Toman, Michal Toman st., Mgr. Michal Toman ml., Mgr. Ondrej Turan, Jozef Turčan, Ľubomír Žikavský.

K nim patria i mnohí nemenovaní, ktorých činnosť v rôznych športových odvetviach bola a je nenápadná, ale taktiež významná a nezbytná.

Keďže futbal bol a je hlavným športom v obci, nemožno nespomenúť tých, ktorí mu odovzdali naplno svoje srdce. Sú to Michal Klčo (1917-1991), Jozef Bolla (1915-1999), Michal Toman (1913-1963), Jozef Hudeček (1946-1999), Dušan Stanček (1958-2002) a Rudolf Krajčík (1946-2002).

Šatne so sociálnymi zariadeniami boli vybudované svojpomocne. Obr. 11

Šport má významnú spoločenskú funkciu v živote občanov. Bolo tomu tak v minulosti a inak tomu nie je ani v súčasnosti. Je dobré, že v najvyšších futbalových súťažiach hrajú dva celky dospelých - A-mužstvo v majstrovstvách okresu a B-mužstvo v II. triede, ale najvyššiu okresnú súťaž hrajú i dorastenci a žiaci. Popri futbale sa teší veľkej popularite u detí florbal, začalo sa s tenisom i kolkami, aj keď všetko iba rekreačne. Dôležité je, že telesná výchova a šport trvalo zakotvili v živote obce od žiakov až po dospelých, čo dáva záruku rastu zdravej generácie Blatničanov.

Toto mužstvo sa natrvalo udomácnilo v majstrovstve okresu. Stojaci zľava : Juraj Hubinský, Andej Pavlovič, Mário Obšiván, Milan Trávník, Boris Hudeček, Vladimír Stanček ml., Anton Bakoš, Peter Krajčík, Ivan Hubinský, Patrik Krajčík, Michal Bakoš, Dušan Bartošek, Jozef Hudeček, Ing. Rudolf Jančovič. Sediaci zľava: Roman Korchan, Jozef Líška, Dušan Funta, Vladimír Stanček st., Ivan Korchan ml. Obr. 12